

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 721/2025
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због два кривична дела крађа у покушају из члана 203. став 1. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Дарка Родића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.367/23 од 06.11.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.28/25 од 20.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Дарка Родића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.367/23 од 06.11.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.28/25 од 20.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 19К.бр.367/23 од 06.11.2024. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења два кривична дела крађа у покушају из члана 203. став 1. у вези члана 30. КЗ, па су јој за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело учињено дана 19.06.2021. године казна затвора у трајању од 7 месеци, а за кривично дело учињено дана 04.03.2022. године казна затвора у трајању од 1 године и 5 месеци и затим је окривљена осуђена на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци. Одређено је да се окривљена у целости ослобађа од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.28/25 од 20.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА - адвоката Дарка Родића и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду 19К.бр.367/23 од 06.11.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Дарко Родић, због повреда закона из члана 16. став 1. и 5, члана 84. став 1, члана 384. став 2, члана 438. став 2. тачка 1) и 3), члана 440, члана 441. и члана 460. став 1. ЗКП, те због повреде одредбе члана 54. КЗ, као и због повреде права на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд у складу са чланом 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини првостепену и другостепену одлуку тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или јој умањити изречену казну затвора или да у смислу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконитом доказу који је сходно одредбама члана 16. став 1. и члана 84. став 1. ЗКП морао бити издвојен из списка предмета и то на записнику о испитивању сведока овлашћеног представника оштећеног привредног друштва „Delhaize“ Србија ББ сачињеном пред Првим основним јавним тужиоцем у Београду дана 24.10.2022. године. Као разлог незаконитости овог доказа, бранилац истиче да је јавни тужилац поступио супротно одредби члана 300. ЗКП, обзиром да није позвао ни окривљену, нити њеног браниоца да присуствују испитивању овог сведока.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, по налажењу овога суда, сходно одредби члана 300. став 6. ЗКП, уколико окривљени није уредно обавештен о предузимању доказне радње испитивања сведока од стране јавног тужиоца, без обзира на то да ли му је позив упућен, испитивање сведока се у његовом одсуству може предузети само по одобрењу судије за претходни поступак. Имајући у виду наведено, те да из списка предмета произилази да је испитивање овлашћеног представника оштећеног привредног друштва „Delhaize“ Србија ББ од стране Првог основног јавног тужиоца у Београду дана 24.10.2022. године обављено по претходном одобрењу за њено испитивање датом од стране судије за претходни поступак Првог основног суда у Београду у одобрењу 1КППР.бр.471/22 од 14.09.2022. године, а све у складу са одредбом члана 300. став 6. ЗКП, то исказ

наведеног сведока дат на записнику састављеном пред Првим основним јавним тужиоцем у Београду дана 24.10.2022. године под бројем КТ.1313/22, а у који је од стране суда извршен увид на главном претресу одржаном дана 06.11.2024. године, представља законито прибављен доказ на коме се може заснивати судска одлука.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у делу у којем као незаконит доказ означава извештај о интервенцији МУП-а РС ДП ПУ за град Београд ПС Звездара ПИ Миријево број 381/22 од 04.03.2022. године, истицањем да суд наведени извештај није могао користити као доказ и на њему засновати побијану осуђујућу пресуду, из разлога јер је у извештају наведено шта је окривљена у својству грађанина изјавила овлашћеним службеним лицима приликом вршења њихове интервенције, а што се не може користити као доказ пред судом, будући да се не ради о саслушању окривљене пред полицијским службеницима у присуству браниоца и по свим процедурама предвиђеним Законом о кривичном поступку.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се не могу прихватити као основани. Ово са разлога јер из побијаних правноснажних пресуда произилази да суд у конкретном случају исте није засновао на оном делу извештаја о интервенцији МУП-а РС ДП ПУ за град Београд ПС Звездара ПИ Миријево број 381/22 од 04.03.2022. године који садржи изјаве грађана дате полицијским службеницима у смислу члана 288. ЗКП, већ је у конкретном случају првостепени суд у побијаној првостепеној пресуди искључиво навео онај део извештаја који се односи на интервенцију коју су полицијски службеници ПС Звездара ПИ Миријево - подносиоци извештаја ВВ и ГГ предузели дана 04.03.2022. године приликом вршења своје службене дужности, а везано за долазак по пријави на означену адресу објекат „Махи“, затицање у истом окривљене АА, одузимање од ње пронађених предмета и њено привођење уз извештај у ПС на даље поступање, а што јасно произилази из разлога првостепене пресуде датих на страни 6 став други, а на којем делу извештаја се по одредбама Закона о кривичном поступку може заснивати пресуда.

Осим тога, како из списка предмета, као и из побијаних правноснажних пресуда, јасно произилази да суд у конкретном случају није у доказном поступку на главном претресу извео као доказ извештај МУП-а РС ДП ПУ за град Београд ПС Палилула ПИ Палилула од 19.06.2021. године, те да на њему није засновао побијану правноснажну осуђујућу пресуду, то се следствено томе оцењују као неосновани и наводи браниоца окривљене у делу у којем као незаконит доказ на којем је суд засновао побијану правноснажну пресуду означава наведени извештај полицијских службеника.

Осталим наводима браниоца окривљене у којима као незаконите доказе означава потврду о привремено одузетим предметима МУП-а РС ДП ПИ Миријево од 04.03.2022. године, потврду о враћеним предметима МУП-а РС ДП ПУ за град Београд ПС Палилула (у захтеву погрешно означено ПС Звездара) од 19.06.2021. године, те профактуре привредног друштва „Delhaize“ Србија број 74 од 04.03.2022. године и број 214-001-L-2427 од 19.06.2021. године, се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост ових доказа, већ се заправо само оспорава њихова доказна снага и веродостојност истих, истицањем браниоца да је нејасно како је суд прихватио

наведене доказе пошто постоје разлике у опису предмета између потврде о привремено одузетим предметима и профактуре привредног друштва „Delhaize“ Србија број 74, као и да постоји сумња у веродостојност профактура привредног друштва „Delhaize“ Србија које су достављене у копији и без потписа и печата, а у вези са чим бранилац оспорава и правилност чињеничног стања које је утврђено од стране нижестепених судова у побијаним пресудама и оцену суда о прихватљивости ових доказа, а што све не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене односно њеног браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене није посебно ни разматрао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи да је суд одлуком о казни коју је изрекао окривљеној повредио одредбу члана 54. КЗ, а који наводи браниоца окривљене би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној. Међутим, бранилац у својим даљим наводима у којима образлаже постојање по њему ове повреде истицањем да је суд окривљеној превисоко одмерио појединачне казне затвора и осудио је на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, не налазећи при томе ниједну олакшавајућу околност на страни окривљене, иако је иста мајка једног малолетног детета, те не узимајући у обзир да су оба кривична дела остала у покушају, да су извршена на исти начин и да је покушано прибављање мале имовинске користи, по налажењу Врховног суда, суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Иначе, бранилац у уводном делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду одредбе члана 441. ЗКП, не означавајући при томе о којем ставу члана 441. ЗКП се у конкретном случају ради.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеној, док својим наводима у овом делу суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, истицањем да је суд повредио начело *in dubio pro reo* гео, будући да није решио у корист окривљене и није је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослободио од оптужбе, иако у конкретном случају није на несумњив начин утврдио да је окривљена извршила кривична дела која су јој стављена на терет. Осим тога, бранилац окривљене као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је првостепени суд у току главног претреса неправилно применио

одредбу члана 384. став 2. ЗКП. Такође, бранилац окривљене као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 440. ЗКП, истицањем да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер, осим контрадикторних писаних доказа, не постоји ниједан доказ да је окривљена у оба критична случаја прошла касу продајних објеката и да је украла спорну робу, пошто ниједан сведок то није изјавио, а није прибављен ни снимак са надзорних камера, те бранилац даље оспорава оцену изведених доказа од стране суда, посебно оспоравајући налазе и мишљења вештака Светислава Мишковића и Зорана Сандића, уз изношење при томе сопственог закључка да се у конкретном случају ради о делу малог значаја и уз полемисање са разложима које је суд дао за свој став да се у конкретном случају не ради о продуженом кривичном делу из члана 61. КЗ. Бранилац окривљене као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП, истицањем да другостепени суд није у образложењу побијане другостепене пресуде оценио све жалбене наводе одбране. Бранилац окривљене у поднетом захтеву истиче и да је првостепени суд неосновано одбио доказне предлоге одбране везано за испитивање сведока ДД, ЂЂ и ЕЕ, као и за поновно испитивање на главном претресу вештака Зорана Сандића, а који наводи браниоца окривљене би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 16. став 5, члана 395, члана 438. став 2. тачка 3), члана 440. и члана 460. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законски разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и да је суд повредио право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, јер није детаљно и јасно образложио због чега је одлучио да не изводи доказе које је окривљена предложила у своју корист.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Дарка Родића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев

браниоца окривљене у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић